

DUỚI MÁI CHÙA HOANG

Dịch giả: HT. Thích Quảng Độ

Cạnh con đường mòn, ven sườn núi tại Ngọc Nam, có một ngôi chùa nhỏ hoang vắng, nằm im lìm giữa một nơi hẻo lánh và quanh quẽ.

Mùa xuân năm ấy, giặc dã và trộm cướp nổi lên, dân chúng miền phụ cận đã chạy tản mác đi nơi khác, vị trụ trì trong chùa cũng bỏ trốn, chỉ để một mình ông già “tứ cố vô thân” ở lại đèn hương sớm tối.

Tối hôm ấy, như thường lệ, ông già dọn dẹp các nơi xong, đang định vào căn phòng nhỏ phía sau Phật điện nghỉ ngơi, bỗng nghe có tiếng gõ cửa nhẹ vang lên ở phía ngoài, ông đi ra mở cửa thì thấy một vị sư áo quần lam lũ, râu ria xồm xoàm, tay cầm chiếc thiền trượng (cái gậy), trên lưng đeo một cái dây nhỏ đang đứng dưới thềm cửa trước chùa.

- Ngài cần việc gì? Ông già hỏi.

- Tôi đi vân du đến đây thì trời tối, không có chỗ trọ, định vào quý tự xin tá túc một đêm.

Sau một thoáng ngần ngừ, ông già nói:

- Trong chùa vẫn còn một căn phòng nhỏ bỏ không, sư cụ có thể nghỉ tạm. Song chỉ hiềm là không có chiếu chăn gì cả, mà lương thực cũng eo hẹp lắm!

- Điều đó không ngại, tôi ngồi được rồi, không cần chiếu chăn. Còn thức ăn thì tôi đã có mang theo lương khô đây, không dám phiền bàn đến lão.

- Vậy thỉnh cụ vào, nhưng xin cụ cho biết pháp danh và cụ ở đâu tới?

- Tôi là Vân Không, từ Triết Giang đến.

Ông già dẫn sư cụ vào căn phòng bỏ không, ở góc phòng có một đồng cỏ khô chất gần đến mái nhà, mùi cỏ khô tỏa ra khắp căn phòng.

Ông già vừa nhìn sư cụ vừa nói:

- Xin cụ lượng thứ, thỉnh cụ hãy tạm nghỉ ở đây!

- Ồ, không sao! Như thế này là khá lắm rồi!

Sư cụ để chiếc gậy và cái dây vào góc phòng, rồi nói với ông già:

- Thôi, mời lão đi nghỉ. Để mặc tôi, tôi còn lên chánh điện lễ Phật.

Ông già đi về phòng riêng. Vừa mới ngồi xuống giường, đột nhiên nghe thấy tiếng nện thình thình nơi cánh cửa. Thời buổi loạn lạc, tiếng đập cửa ầm ầm khiến ông lão run sợ, còn đang phân vân ... thì chợt thấy sư cụ Vân Không tiến đến cửa phòng.

- Có người gọi cửa phía ngoài.

- Tôi nghĩ không nên mở.

- Tại sao không mở? Sư cụ ngạc nhiên hỏi.
- Bạch cụ, cụ không biết, ở vùng này trộm cướp như rươi. ...
- Ông với tôi thì có gì đâu mà sợ họ cướp? Vả lại, chắc đâu đã phải là cướp? Cứ ra xem nào!

Ông già do dự nói:

- Họ gõ cửa đã lâu mà mãi bây giờ mới ra mở. Giả sử họ là cướp, chắc chắn khi vào họ sẽ cho tôi một trận nên thân chứ chẳng chơi!

Sư cụ Vân Không đến bên ông già và cầm tay kéo ông đi.

Khi họ chớm ra tới bậc cửa thì tiếng đập cũng ngưng.

Cánh cửa mở ra, bên ngoài trời tối om om. Chẳng thấy bóng dáng ai. Mãi một lúc, họ nhận ra một khối đen đang nằm gục trên bậc thềm.

Ông già vội đến cạnh bên, lay lay đồng lù lù ấy và hỏi:

- Tôi đêm, ông còn đến chùa làm gì?

Tiếng một người đàn ông thều thào:

- Tôi đi qua đây, không biết bị con gì cắn ... xin cho tôi vào nghỉ nhờ ...

Khối đen tựa quây, có đứng lên để vào chùa, song không thể ...

Ông già đỡ dậy, hỏi:

- Tại sao vậy ?
- Bấp chân tôi đau quá, không đi được nữa!
- Để tôi bế ông ấy vào!

Vừa nói, sư cụ Vân Không đỡ người ấy dậy và cõng vào chùa.

Dưới ánh đèn dầu, nhìn vết cắn, Sư cụ nói:

- Bị rắn cắn. Vết thương tuy nhỏ song nọc rắn độc lắm. Ở đây, giờ không tìm được thuốc, làm thế nào?

Nói chưa dứt lời, sư cụ cúi ngay xuống, rồi kê mồm vào vết thương và dùng hết sức hút nọc độc rắn ra. Một lúc lâu sau sư đứng dậy đi vào phòng mình rồi sau đó lấy ra một gói thuốc bột rắc vào chỗ vết thương.

- Xin đừng động đây! Ông bị cắn lâu chưa? Sư hỏi.
- Cách đây độ một tiếng đồng hồ.
- Lâu quá như thế thì phương thuốc này vẫn chưa đủ. Không những chỉ rắc thuốc ở ngoài mà còn phải uống thuốc nữa thì mới có thể trị được.

Sư cụ Vân Không quay sang hỏi ông già:

- Có tiệm thuốc nào gần đây không?
- Ở khu chợ, cách đây ba cây số. Ông già đáp.

Sư cụ chép miệng:

- E rằng cũng không có thứ thuốc cần tìm. Vả lại, đường xa thế, đi về lâu quá!

- Thôi, để tôi đi tìm quanh đây, phàm chỗ nào có rắn thì đều có thứ lá trị rắn độc.
Sư cụ quay sang ông già:
- Xin lão cho tôi một bó thuốc !
Ông già đi xuống bếp, một lát sau cầm trên tay bó thanh nửa đã đốt sẵn, trao cho sư cụ rồi đưa sư cụ ra đến ngoài sân ...

oOo

Ông già quay trở vào với vị khách bị rắn cắn, đến cạnh bên hỏi:
- Xin ông cho biết quý danh.
- Tôi là Trần Quốc Hùng.
- Hiện giờ, ông thấy trong người thế nào, có bớt đau không?
- Đau thì không đau lắm, chỉ buồn buồn, nhưng giờ đã đỡ nhiều rồi.
- Nếu không đau mà thấy buồn thì đúng là rắn độc cắn. Xem ra, sư cụ Vân Không thạo về môn này lắm! Vậy là ông đã gặp được vị cứu tinh rồi ... nhưng ... mong sao Ngài tìm ra thuốc ...

Vị khách bị rắn cắn bỗng trầm mặc hẳn ...

- Thưa lão, xin mạo muội cho hỏi ... sư cụ Vân Không ... trước khi xuất gia là người thế nào ?
- Đấy cũng là vị khách như ông, sao tôi biết được ?!

Nhìn gương mặt đầy đăm chiêu của vị khách, lão già gặng hỏi:
- Có điều gì chẳng ?
- Quen lắm ... Vị khách như nói với khoảng không trước mặt.
Cái mũi khoằm khoằm và vẹo hẳn sang một bên ấy ... Đôi mắt ...
- Thôi chết ! Đúng là ... đúng thật rồi ! Người khách bỗng bật ra thảng thốt.
Ông già giật mình:
- Sao ? Có chuyện gì ?

Trần Quốc Hùng, sau khi trấn tĩnh lại được, kể lại toàn bộ sự việc với cụ già ...

Thực ra, Sư cụ Vân Không và tôi là người cùng xóm ...

Giọng kể của Trần Quốc Hùng trầm hẳn.

Lúc còn trẻ, ông ở sát cạnh nhà tôi. Ông làm nghề xiếc rong. Ông nuôi nào khỉ, nào chuột, nào rắn và luyện tập chúng để biểu diễn các trò. Chủ yếu là các trò biểu diễn với rắn. Ông có nhiều loại rắn, lớn bé hơn chục con ... Vì vậy mà người trong làng gọi ông là Trần Xà Nhân.

Trần Xà Nhân chỉ có một người con gái còn nhỏ tuổi, thường theo cha và cũng biểu diễn một số các trò.

Bấy giờ, tôi rất thù ghét ông ta ... Những con vật ông ta nuôi, sau khi luyện tập thành thục, ông ta thả bừa ra. Những con khỉ thường chạy sang vườn phá phách hoa quả nhà tôi, còn lũ rắn mới thật kinh sợ... mặc dù cái cây nằm trong khuôn viên nhà Trần Xà Nhân, thế nhưng, những cành cây vươn ra sát đầu tường hoa nhà tôi và lũ rắn treo đầy trên cái cành ấy ...

Tôi từng nói thẳng với ông ta là: phải dọn đi nơi khác. Tất cả đều để ngoài tai. Tôi lén lút thuê người đến sinh sự phá phách. Nhưng ông ta rất giỏi võ, những người tôi thuê đều bị ông ta đánh bại.

Lúc ấy, tôi là người giàu có và rất có thế lực, nên khi tôi thưa lên quan huyện, về việc Trần Xà Nhân đánh người và hại người, ngay lập tức, Trần Xà Nhân bị bắt, bị giải lên huyện và sau đó Trần Xà Nhân bị kết tội, vào tù.

Đứa con gái chỉ có một mình nên không thể đi đi biểu diễn được. Và vì không đủ sức trông nom, nên khỉ, rắn và chuột cũng đều bỏ đi.

Sau hai tháng, khi Trần Xà Nhân ra tù, ông ta bỏ nhà và dẫn con ra đi.

Thấy vậy,, tôi liền cho người sang chiếm cứ nhà ông ta. Phía sau, tôi cho người làm ở; còn phía trước thì làm chuồng trâu và chuồng ngựa.

Được nửa năm, bỗng một hôm, Trần Xà Nhân đưa con về. Ông ta sang kêu van tôi trả lại nhà cho ông ta. Lúc ấy, tôi đã thách thức: lên mà đòi quan huyện.

Tôi còn nhớ như in ánh mắt Trần Xà Nhân khi ấy ... Ánh mắt đỏ lửa trong những lời uất hận: “Món ... nợ ... này ... mày ... sẽ ... phải ... trả !”.

Từ đó, Trần Xà Nhân không trở về nữa.

Tuy nhiên, rất lạ lùng ... Cũng từ đấy, lòng tôi bắt đầu thấy sợ hãi không yên ...

Bất cứ lúc nào tôi cũng thấy ánh mắt trừng trừng như đang nhìn tôi và câu nói của ông ta luôn vang vọng ...

Nỗi sợ hãi ám ảnh khiến tôi không lúc nào dám ngồi một mình trong nhà, thậm chí ... cũng không dám lên giường mà ngủ.

Tôi thuê nhiều người túc trực quanh tôi và bắt họ luôn phải cất tiếng để trấn áp những lời đe dọa của Trần Xà Nhân.

Những lời của Trần Xà Nhân còn hơn cả lời nguyền ...

Tôi lao vào cờ bạc – vì đó là chốn đông người và sự cay cú ăn thua làm lòng tôi nguôi ngoai ... Kinh tế dần dần suy sụp, thế lực chẳng còn.

Thực ra, có lúc, tôi đã cho người đăng lời rao trên các báo tìm Trần Phán, tên thật của Trần Xà Nhân, nói rõ là xin bồi thường tất cả những sự tổn thất, nhưng không một hồi âm.

- Vị sư cụ vừa chữa vết thương cho tôi lúc nãy, thoát nhìn, tôi đã ngờ ngờ ... thế nhưng, đến lúc này, tôi khẳng định rằng: đó là Trần Xà Nhân chứ không thể là ai khác ... Vậy, khi “ông ta” đưa thuốc về thì tôi có nên uống hay không ?

Nghe xong, câu chuyện, ông già nói:

- Nếu muốn trả thù, hãn sư cụ không thể kê mồm hút nọc rắn ra một cách tận lực như thế được !

Đoàn Quốc Hùng nghe ông già nói vậy, như tỉnh hẳn người.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa bên ngoài, ông già liền đi ra mở cửa. Sư cụ Vân Không đã mang được thuốc trở về.

oOo

Mãi, Đoàn Quốc Hùng mới hắt ra được những lời líu nhíu:

- Bạch cụ, tôi cảm ơn cụ lắm! Song ... cụ có nhận ra tôi là ai không?

- Ông là Đoàn Quốc Hùng.

Đoàn Quốc Hùng bật dậy, bàng hoàng:

- Thế ra sư cụ là Xà nhân Trần Phán?

- Đó là tên họ ngày xưa ...

- Trời ơi ... vậy ... thuốc ... cụ ... cho ... tôi ... uống ...

- Là độc dược. Là thứ thuốc độc mạnh hơn bất kỳ nọc độc rắn nào !

Cả người lão già trông coi chùa xám ngoét như chì.

Đoàn Quốc Hùng xanh như tàu lá. Bỗng nơi hai khoé mắt ứa ra hai dòng lệ rơi ...

Tiếng Đoàn Quốc Hùng nấc nghẹn:

- Âu đó là quả báo vậy ...

Sư cụ Vân Không phá ra cười.

Lão già cựa quậy, hung hắng ho, quay mặt đi dẫu móm mém nụ cười.

Đoàn Quốc Hùng hồng hào khoẻ mạnh trở lại ...

Được biết, cô con gái sư cụ Vân Không đã lấy chồng, có con, gia đình êm ấm.

(Ngọc Phương tóm lược . Nguồn: HoPhap.net)